

L'entrevista

Marina Pallás

Pilar Saporta Presidenta de la Fundació Comparte

“La solució està allà, als seus països, per això és important fer un treball per formar líders comunitaris”

Parle'ns de la Fundació Comparte. Quin és el seu objectiu?

La Fundació Comparte és una ONG que té com a principal objectiu la millora de les condicions de vida dels infants d'Amèrica Llatina en defensa dels seus drets per assegurar-los una educació de qualitat. Al llarg de la seua trajectòria, Comparte ha rebut suport d'un gran nombre de persones anònimes, a través del seu esforç personal i econòmic, i de diverses personalitats del món que ens donen el seu recolzament, com els Premi Nobel de la Pau Adolfo Pérez Esquivel i Rigoberta Menchú, el cantautor Joan Manuel Serrat i altres.

Quants xiquets es calcula que necessiten ajuda?

Nosaltres, entre totes les nostres entitats locals, treballem amb uns 17.000 infants, adolescents i jòvens, que es beneficien de l'apadrinament, però no tots estan apadrinats. D'aquests 17.000, 3.200 són infants de 0 a 3 anys; uns 11.000 són xiquets de 5 a 12 anys; i 3.500 són adolescents i jòvens de 12 a 24 anys. El benefici de l'apadrinament d'uns quants xiquets i xiquetes arriba més enllà, ja que l'apadrinament és comunitari i beneficia molts altres.

En quins països treballen?

Xile, Equador, Hondures, Argentina i Nicaragua. Actualment tenim una campanya engegada per apadrinar xiquets d'Hondures, on reben molta violència de manera quotidiana. Jo apadrino Samuel J. L., un xiquet que va a l'escola Mahatma Gandhi de la ciutat de Babahoyos (Equador). En aquesta escola hi ha apadrinats 46 xiquets i xiquetes, però el benefici és per als 174 que hi ha a tot el centre.

Quines actuacions concretes realitzen?

Tenim tres eixos d'actuació: educació, salut i nutrició, i desenvolupament comunitari. En educació, donem recolzament al treball escolar tot proporcionant material escolar, la formació al professorat i evitant l'absentisme escolar i l'abandonament. Pel que fa a salut i nutrició, col·laborem amb els menjadors comunitaris i les escoles perquè tinguin una bona nutrició. També donem suport a programes de prevenció de malalties i vacunació. Quant al desenvolupament comunitari, intentem ajudar en les inversions en infraestructures, en la creació de coo-

peratives productives, la compra de llavors..., i la creació d'espais de debat.

Com ho financen?

Totes aquestes actuacions es beneficien de l'apadrinament, però hi ha una altra font de finançament, que és a través de la presentació de projectes a diferents concursos públics i privats. Et donaré un exemple: l'any 2015 vam presentar un projecte per a Nicaragua al Premi Mayor Zaragoza que organitzen aquí, a Tortosa, Amigues i Amics de la UNESCO, i vam guanyar el segon premi.

I com s'estructura la faena que porten a terme? Treballen voluntaris que viatgen temporalment fins allà?

Comparte treballa recolzant entitats locals en cada zona d'intervenció, portades per persones del mateix país. Són ells que coneixen, conviuen i han de fer el lideratge del treball social amb la seua gent. Totes les entitats locals estan formades per gent molt compromesa amb els infants, les famílies i la seues comunitats. En algunes d'elles, també, sovint, treballen voluntaris del mateix país. Els voluntaris que viatgen, ho fan de manera temporal, escullen l'entitat local on volen aparèixer d'aquí es fa la gestió.

Com podem ajudar des d'aquí?

Qualsevol persona interessada en col·laborar pot fer-ho apadrinant. També es poden fer donacions a projectes concrets i campanyes. Tam-

bé es pot fer de voluntari al terreny o a la seu de Comparte a Barcelona. Hi ha més informació a la pàgina web www.comparte.org, al telèfon 933 02 62 27 o escrivint un correu electrònic a info@comparte.org.

Quina és la solució perquè la situació dels xiquets del futur deixi de ser com l'actual?

És difícil perquè la solució està allà, als seus països, per això és important fer un treball per formar líders comunitaris. Des de Comparte, no voldríem que es perpetués un món dependent dels ajuts internacionals. Si recolzem entitats locals, cap crisi podrà destruir el treball social amb els xiquets que tants anys es tarda a construir.

Des de quan és la presidenta de la fundació i com va començar?

Fa cinc anys vaig decidir fer un replantejament personal. Un dels objectius va ser buscar i portar a terme una illusió que no tenia complerta: fer una cooperació o un voluntariat en una ONG. Vaig buscar, triar i remenar, i vaig demanar informació a Comparte. A partir d'aquí vaig conèixer una mica a l'organització i es va fer la proposta del meu voluntariat a la Fundació Paulo Freire (Babahoyo, Equador). Vaig marxar-hi tres mesos, l'abril del 2011. L'any següent hi vaig tornar tres mesos més. A la tornada, el director em va fer la proposta d'entrar a formar part del patronat. Vaig ser nomenada presidenta el fe-

Pilar Saporta va nèixer a Tortosa fa 60 anys i la seua trajectòria ha estat relacionada amb el món de la infància i l'adolescència. Ara fa uns cinc anys va decidir que havia arribat l'hora de complir el desig de fer voluntariat o cooperació amb alguna ONG d'àmbit internacional..., fins que va trobar la Fundació Comparte, de la qual és, actualment, la presidenta.

brer d'aquest any. Encara és molt recent i ara estic fent immersió i aprenent de tot i de tots.

Després de l'estiu marxa a Llatinoamèrica per realitzar diferents projectes. Ens pot explicar on va i què farà?

Vaig a Equador amb el responsable de seguiment, que s'encarrega de valorar el que s'està fent i de com s'estan utilitzant els recursos que nosaltres hem aportat. Aquesta part del viatge no me la volia perdre perquè la persona que ara està fent aquesta tasca és un dels fundadors de Comparte i m'aportarà molts coneixements 'in situ'. Després marxo a l'Argentina. Però jo no vaig a treballar per, sinó a treballar amb.

Les experiències viscudes deuen d'afectar-li emocionalment... És difícil i dur fer aquesta faena o precisament és satisfactori?

Sí, t'afecten emocionalment perquè et fan replantejar moltes coses a nivell personal... Aquí ens compliquem la vida. Ells m'han donat, he rebut, m'han compartit, m'han ensenyat, i ells, de tot això, de vegades n'han quedat mancats. Crec que el que un ha de fer és anar amb les mires i el cor ben obert. Ells treballen molt bé i nosaltres hem d'acompanyar-los. En cap cas hem de voler que facen el que nosaltres fem aquí perquè les necessitats són les d'ells, no les nostres. La satisfacció és molt i molt gran. ■ FOTO: NÚRIA CARO